

בס"ד. משיחת יום ג' פ' שלח, י"ט סיון ה'תשמ"ז

– להתלמידות המסיימות ד"ר בית רבקה" ולהמדריכות דמחנה "אמונה" ו"פרדס חנה" תחיינה -

תרגום חפשי בלתי מוגה

זה גם בא בקשר מיוחד עם היום שבו התאספנו, יום השלישי, שעל יום שלישי נאמר שזהו יום שכתוב בו פעמים "כי טוב": "טוב לשמים" ו"טוב לבריות", וכמובא בספרים: טוב לכל הסביבה, וטוב גם לעצמו, ומב' הדברים עושים, שזה ייעשה ליום אחד ויחיד, שכל רגע של יום זה יש בו עשי' עבור היהודים והאנשים סביבו, ובפרט המוחנכים, על אחת כמה וכמה שזה נפעל גם עבור עצמו, ובכל ענינים אלו זה נעשה באופן בשמחה ובפנימיות.

יש לזה גם שייכות לשיעור בתורה, ולשיעור ברמב"ם – כמוזכר כבר פעמים רבות, שרבינו הזקן מסר וגילה [ונתן כח לבצע זאת בפטות בחיי היום-יום] לחיות עם החלק והשיעור בתורה שלומדים באותו יום, עד שזה בא לידי מעשה, ש"המעשה הוא העיקר".

החלק בסדרה דיום זה, מדבר אודות שליחות עיקרית שיש לכל-אחד מישראל, מקטנם ועד גדולם, כמוזכר בהתוועדויות הקודמות, שכל-אחד מישראל נצטוו לעשות מד' אמותיו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם",

עד שלילד קטן נותנים כח לעשות מחדרו וממיתו או משולחנו – דבר קדוש, על ידי זה שהוא מניח ע"ג זה, ויש לו שם סידור חומש וקופת צדקה תהלים וכיו"ב,

ובפרט שיש לו את המחנך והמחנכת המתאים, המחנך אותו ונותן לו להבין זאת בדברים היוצאים מן הלב – הרי אז יש לו גם **התלהבות**, א' התכונות של ילדים בכלל, ושל ילדי ישראל במיוחד, לעשות כל דבר טוב מתוך חמימות אמיתית ומתוך אור וחיות אמיתית,

ועושים זאת באופן כזה, שמשפיעים גם על האחים והאחיות, ואפילו על ההורים והמחנכים והמחנכות, בראותם כיצד פעלו בילדים, הרי על אחת כמה וכמה – שעליהם לפעול על עצמם, כיון שהם כבר מבוגרים, ביתר שאת וביתר עוז.

וכדאי – שיתוסף בהנוגע לקעמפים ומחנות-הקיץ, עד אפילו בבתים הפרטיים בשנה זו לגבי שנה שעברה – מה שדובר במשך השנה, שלא יביטו על **חיצוניות** הענינים, וכאשר נמצאים לבד בחדר או לבד בקעמפ, נדמה לו שזהו קעמפ כשאר הקעמפים, אפילו כמו אצל אינם-יהודים, בפרט כשהקעמפ נמצא באמצע האכילה או השתי' וכיוצא בזה –

אומרים לו, שאז יש לו את הכח, לעשות מכל רגע בקעמפ – רגע קדוש:

אפילו כשהוא הולך לשחות, או כשהיא הולכת לשחות, או לאכול ולשתות וכיוצא בזה – הוא עושה זאת כדי שה"גופא דילהון קדישא" שלו יהי' גוף בריא בגשמיות, והוא יוכל לעבוד טוב יותר את ה', היות שהגוף אינו מבלבל אותו ומוסיף לו הכרה בברכות ה', שנתן לו את הכוחות ואת הגוף כדי שיוכל למלאות את שליחות ה',

ועל דרך זה גם בהנוגע למחנכים והמחנכות, וההורים – האמהות והאבות.

וכמדובר בכל שנה, כיון שבקעמפ וכיוצא בזה אין לילדים השפעה מהרחוב או מהשכנים, שלפעמים השכנים אינם כדבעי וכיוצא בזה, וכאן נמצאים הם ימים רצופים [או שבועות רצופים, או על כל פנים משך זמן] תחת אותה השפעה –

אזי ישנה הזדמנות מיוחדת לפעול עוד יותר, שהם יתעלו, וכמוזכר לעיל עד שנעשית התחלה חדשה של אופן חדש בעבודת ה' ולימוד תורתו וקיום מצוות, וכל ענינים אלו – בשמחה ובטוב לבב.

וכמוזכר לעיל – השייכות דהסדרה, שתוכנה הוא [בסגנון] אחר, במילים אחרות, כפי שהצמח צדק אמר, ונשיא דורינו מסר זאת, שליהודי יש שליחות לעשות מהמקום בו הוא נמצא "ארץ-ישראל", ארץ הקודש,

בדוגמת המוזכר לעיל, כיצד באופן קטן עושים מכל חדר, או מכל רהיט בחדר, ענין של מקדש, "ועשו לי מקדש", שאז "ושכנתי בתוכם" – כך יש לכאול"א מישראל את השליחות, לעשות מסביבתו ארץ הקודש.

שאת זה אומרים גם בשיעור היומי בפרשה, המתחיל: "אם חפץ בנו הוי", אזי – הוא ממשיך – נכנסים אל ארץ-ישראל, "וירשנו אותה" ו"לחמנו הם", כהפירוש בזה בפשטות, וכפי שזה הי' אז בגלוי, שנכנסו לארץ חדשה, שעד אז לא הי' בה אף יהודי, ועשו מהארץ – ארץ הקודש, ויותר מזה, כפי שאומרים על כך "לחמנו הם", שענין הלחם הוא, כפי שרואים בפשטות, שבלחם יחי האדם – הוא מוסיף חיות באדם: נדמה, שכשצריך לכבוש שטח חדש, ולהתחיל עבודה חדשה, צריכים בסך-הכל להתגבר על קושי – אומר הפסוק יתירה מזו, שמקושי זה, אשר יהודי מראה, שהוא לא נרתע ממנו, ויתירה מזו – הוא מקיים בו את שליחות ה' – אזי זה נעשה "לחמנו הם", הדבר נעשה ה"לחם" שעליו הוא חי, כי הוא קיים את שליחות ה', וע"פ קבלה הוא מקבל את ניצוצות הקדושה הנמצאים בדברים שבהם הוא עבד וקיים שליחות זו, זה מוסיף עוד יותר באלוקות הנמצאת בקרבו, כיון שהוא מגלה בעצמו, כתורת הבעל שם טוב, שכל-אחד מישראל נקרא "ארץ חפץ", בלשון הכתוב, שזה קשור בכך שיהודי מגלה בעצמו את ה"ארץ חפץ" – את ה"חלק אלוקה ממעל ממש", אזי, כדברי הפסוק "אם חפץ בנו": כיון שהוא גילה את חפצו של ה' בו, בנשמתו, וזה חודר בגופו – אזי בודאי ש"וירשנו אותם", עד שזה נעשה "לחמנו הם".